

ПІВДЕНЬ

МАРІАННЕ КАУРІН

ПІВДЕНЬ

*Переклад з норвезької
Наталі Іваничук*

*Ілюстрації
Євгенії Гудкової*

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

УДК 821.113.5-31-93

К 30

© Marianne Kaurin

First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2018

Published in agreement with Oslo Literary Agency

Каурін Маріанне

К 30 Південь [Текст] : повість / Маріанне Каурін. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 192 с.

ISBN 978-966-448-122-6

Дуже прикро, коли на літніх канікулах мусиш лишатися вдома. Ще й коли живеш у найзлиднішому житловому комплексі в околиці. Тож Іне вигадує поїздку на Південь, де вона буде ніжитися на сонці, донесхочу купатися й засмагати — і розповідає про це всьому класові. Однак тепер вона мусить підтримувати свою брехню, щоб гарно вписатися у круту компанію. Та ще й новенький хлопець у їхньому класі щойно поселився в тому ж будинку і може вивести Іне на чисту воду — або ж стати її спільником...

У якийсь момент вигадки стає так багато, що Іне мусить визначитися, хто ж її справжні друзі, і побачити, що начебто найгірші у світі канікули можуть виявитися насправді найщасливішими.

УДК 821.113.5-31-93

Переклад здійснено за фінансової підтримки NORLA

© Маріанне Каурін, текст, 2018

© Наталя Іваничук, переклад з норвезької, 2023

© Євгенія Гудкова, ілюстрації, 2023

© Видавництво Старого Лева, українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-122-6 (укр.)

ISBN 978-82-03-26401-6 (норв.)

Усі права застережено

Нинішній день останній. Залишилося ще кілька годин. А тоді вже кінець.

Це не той кінець, від якого плачуть. Не убивця з сокирою, не падіння метеорита чи епідемія. Це — добрий кінець. Більшість радіють. Рахують дні в календарі, пакують валізи, купують сандалі. Підстригаються на літо. Я також усім кажу, що радію. Це буде несамовито гарно, кажу я, і рахую, скільки ще залишається часу.

Мені завжди подобалося рахувати. Дні й хвилини. Гумки для волосся, маркери й друзів. Це стається мимовільно. У мене чотирнадцять фіолетових олівців у пеналі, хоча мій улюблений колір блакитний. З четвертого поверху ведуть у двір шістдесят вісім сходинок, сорок два кроки до бридкої таблички, яка ласкаво запрошує в житловий комплекс «Тіттен». Я живу на світі уже понад чотири тисячі днів. Я мешкала в шістьох

квартирах. У трьох містах. Ходила в п'ять різних класів. Мала трьох друзів, імена яких починалися на літеру «М». Ні з ким з них зараз не спілкуюсь, але «М» досі моя улюблена літера. Тому це так добре підходить до імені Марія.

Якби хтось запитав мене, скільки кроків між спортзалом і класом, я знала б відповідь. І ось я стою саме тут. Перед спортзалом, дорогою в клас. Асфальт пашиє жаром, прапор піднятий. Матильда й Регіна прихиляються до огорожі середньої школи, де скоро почнуть навчання. Вони стоять компанією, до якої кожний хотів би приєднатися. Вони і є компанією. Усі в тісних топках, з довгим волоссям. Регіна тримає в руках мобільний телефон, старається, щоб усі потрапили в кадр, вони сміються, їм весело.

Я проходжу повз гурт з міцно стуленими губами. Ліпше не звертати на них уваги, рахувати собі подумки. Бачу, як Матильда позує, склавши губи «качечкою», а тоді обертається до решти.

Маркус у компанії хлопців стоїть під флагштоком. Він у червоній футболці, уже із засмаглими руками й обличчям. Аж сюди чую його сміх, хоча я більше ніж за шістдесят кроків від того дзвінкого, чудового сміху. Треба голосно рахувати, проходячи повз нього, лиш би він помітив моє існування, але тоді мене вважатимуть дивачкою, а не просто новенькою.

На ганку, перед входом, стоїть Юганна з кількома дівчатами, тужно дивлячись на гойданки у дворі. Юганна все ще з велосипедним шоломом на голові й у зимовій куртці, хоча надворі сорок градусів тепла. Вони розмовляють про скаутський табір після літніх канікул і про те, як там буде класно. Можливо, я могла би приєднатися до їхнього гурту. Поїхати з ними в табір. Але мрії ведуть мене до флагштока й середньої школи, до тих, хто, справді міг би поліпшити мій настрій.

Чиню, однак, як завжди: скупі вітаюся, швидко прямую до входу, піднімаюся на другий поверх — у клас, із вікон якого видно шкільне подвір'я. У класі тихо, класна кімната в очікуванні.

Я саме стала під вікном, щоб бачити місце під флагштоком, як двері відчинилися. Досередини зазирає неймовірно кучерява голова — хлопець.

— Привіт!

Він стоїть у прочинених дверях, витріщається на мене. Видно лише голову. Ніколи не бачила його раніше, тому теж нерішуче стою. Він усміхається великими очиськами.

— Це 6А, правда?

Хлопець відступає на крок, причиняє двері й знову їх відчиняє. Вочевидь, глянув на розклад, що висить перед дверима в коридорі. Я киваю. Поспіхом відходжу від вікна й сідаю на своє місце.

Вдаю, ніби зайнята чимось важливим, нишпорю у своєму пеналі.

— Як тебе звати? — запитує хлопець.

Він роззирається у класі, усміхається. Наче ніколи раніше не бував у шкільному класі, наче саме цей клас особливий і значно гарніший, ніж будь-який інший пересічний клас норвезької школи. Одна його рука в кишені, у другій тримає кепку. Футболка з логотипом парку розваг, гівняно-коричневі шорти потворно обвисають. На босих ногах шматяні капці, які колись (певно, сто років тому) були білими. Руки й литки бліді

й тонкі. Кучері раз по раз підстрибують на голові, навіть якщо він не рухається.

— Іна, — відповідаю я.

— Он як, — хлопець усміхається ще ширше, з-під губи випинається один кривий зуб. — А я — Вільмер.

Хлопець більше не каже ні слова, мовчки на мене дивиться. Ніби вичікує, що я продовжу розмову і що це моя відповідальність. Я могла б запитати, звідки він узявся і що його занесло у наш клас, або могла би поцікавитися, чи йому подобається парк розваг і надто великі шорти, але не встигаю. Дзвенить дзвоник на урок, і вже за чотири секунди галас у класі здійсмається до стелі. Той, що називається Вільмером, стоїть, прихилившись до задньої стіни. Його не відразу помічають. Усі регочуть, верещать і дуркують. Бо нині останній день. Скоро кінець. Ще три уроки з нашою учителькою Вігдіс, на яких ми балакатимемо про літні канікули.

*

Канікули мають п'ятдесят чотири дні.* Я порахувала в календарі, що висить на холодильнику. П'ятдесят чотири дні — це тисяча двісті дев'яносто шість годин. А це відповідає сімдесяти семи

* Йдеться про літні канікули у школах Норвегії. — Прим. ред.

тисячам семистам шістдесяти хвилинам. Я ще не вирахувала секунд, але точно багато. Напевно, не один мільйон.

І ось Вігдіс стоїть перед нами найостаннішого дня в 6А класі. З цієї нагоди вона вдягнула світложовту сукню, ретельно наклала макіяж. Губи рожево блищать, волосся зібране на голові гулькою.

— Вітаю вас, дорогі діти, цього останнього дня в шостому класі, — урочисто промовляє Вігдіс і поглядом обводить клас, наче королева, яка звертається до своїх підданих.

Вона знімає окуляри, кладе до рота дужку, як робить це ледь не кожної хвилини. А що часто смокче дужку окулярів, залишаючи на ній губну помаду, то вуха у неї теж рожеві. Багато хто в класі вважає її дивачкою, перекирлює її хитливу ходу й критикує позбавлений смаку одяг. Але Вігдіс, здається, зовсім не переймається. Одного разу вона застукала Маркуса, як той покривлявся їй. Він дибав перевальцем і квокчав. Вігдіс тим часом стояла на порозі класу. Маркус страшенно засоромився, а Вігдіс лише розсміялася.

— Сам ти квочка-вочка, — промовила вона й заходила інспектувати клас у своїй тісній світловідбивній камізельці, яка туго обліплювала її обвислі цицьки.

Ось вона тицяє у бік стіни в кінці класу, і всі обертаються. Серед школярів ширяться шепоти,

усі аж тепер звернули увагу не незнайомого хлопчину в кумедному одязі.

— А ось і ти, — каже Вігдіс до хлопця, який називає себе Вільмером. — Це ж чудовезно, що ти зміг прийти.

Вона йде в кінець класу, вітається з новачком, тягне його до дошки й широко розводить руками.

— У нас гість, — повідомляє Вігдіс, міцно стискаючи плечі Вільмера у футболці з логотипом парку розваг.

Вона така горда, ніби вперше демонструє сім'ї новонароджене дитя.

— Цей хлопчина, мої пані та панове, восени буде навчатися в нашому класі. Сьогодні він прийшов з нами познайомитися.

Вігдіс схиляється до Вільмера.

— Ти сам можеш відрекомендуватися.

— Вільмер, — каже новачок, дзвінко й виразно. Хтось пирхає.

— Саме так його звуть, — підхоплює Вігдіс. — Він нещодавно переїхав у наш район. Де ти мешкаєш?

— Тростеваєн, 30. Під'їзд «F».

Він скидається на маленького хлопчика, який щойно навчився називати свою адресу.

— Саме так, — повторює Вігдіс. — Це — житловий комплекс «Тіттен».

Пирхання уже лунає звідусіль. Не розумію, що тут такого смішного, окрім того, що комплекс має